

Г. Гвидо Вестервеле, немачки министар спољних послова, боравио је у Београду 19. маја у својству гласника. Донео је већ одраније добро познату поруку: да Србија не може да очекује добијање датума за преговоре са Европском унијом док не почне да испуњава одредбе споразума склопљеног у Бриселу са самопроглашеном новом албанском државом на Балкану.

Како је још пре скоро две године немачка канцеларка усред Београда саопштила тадашњем председнику Србије Борису Тадићу услове постављене нашој земљи, то се ни од г. Вестервелеа није могло очекивати да ће нашим политичарима донети ишта друго осим уцене. Деветнаести мај ове године био је у Београду сунчан, а температура умерено пријатна. По изласку из авиона на аеродрому “Никола Тесла” високи гост, насмејан и очигледно добро расположен, појавио се (за разлику од својих сарадника у оделима и са краватама) без сакоа - само у кошуљи. Вероватно желећи да тиме нагласи своју опуштеност и добронамерност, он се затим срдечно поздравио са својим домаћином, првим потпредседником Владе. Он га је дочекао исто тако раздрагано и, такође, само у кошуљи. Из чега би се могло закључити да су се они о својој гардероби унапред договорили.

Поподне су одржани званични сусрети делегација, где је атмосфера била свакако озбиљнија него на аеродрому, а домаћини по ко зна који пут морали да саслушају непријатне услове који се морају испунити без одлагања како би се Србији одредио толико жељени датум за почетак преговора.

Некада, у старо доба, гласници су “стављали главу у торбу” носећи поруку у логор непријатеља. А порука је често толико могла да разбесни онога коме је намењена да је гласник кажњаван смрћу. И није чудно што су још су класични писци запазили колико је опасна улога гласника. Тако, рецимо, у “Антигони” Софокле каже да “нико не воли гласника који доноси лошу вест”, док Плутарх пише како је један гласник јавио Тиграну

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 01 јун 2013 07:06

како Лукул надире са војском, на што је он наредио да гласнику одсеку главу због бола који му је том вешћу нанео. Касније се више нико није усуђивао да му саопштава шта се дешава. И док је око њега беснео рат, Тигран је спокојно седео и слушао само оне које су му ласкали.

Шекспир, такође, помиње несрећног гласника. У “Антонију и Клеопатри”, када он, уз остале вести, саопшти Клеопатри и да се Антоније оженио Цезаревом сестром Октавијом, она се разбесни и почне да прети како ће му ископати очи, на што јој гласник сасвим умесно одговара: “Милостива госпо, то што ја донесох вест – није остварило тај брак”.

На сву срећу, данашњи гласници, када доносе непријатне поруке, више не “носе главу у торби” . И одавно се подразумева да “не треба убијати гласника што доноси лошу вест”, јер он није крив за њу, те је извесно да ни г. Вестервеле није доживео никакве непријатности у нашем главном граду. Напротив, пре би се могло рећи да ће му овај једнодневни боравак у Београду остати у веома пријатној успомени јер је први потпредседник Владе наставио са њим пријатељско дружење и после завршених званичних разговора. Најпре на вечери у кући својих родитеља, а затим, изгледа, и у касним ноћним сатима.

Злогласници и претерано српско гостопримство

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 01 јун 2013 07:06

